

Elena
Rathouská

Monotónnost bytí

● ■ pointa

Monotónnost bytí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Elena Rathouská

Monotónnost bytí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

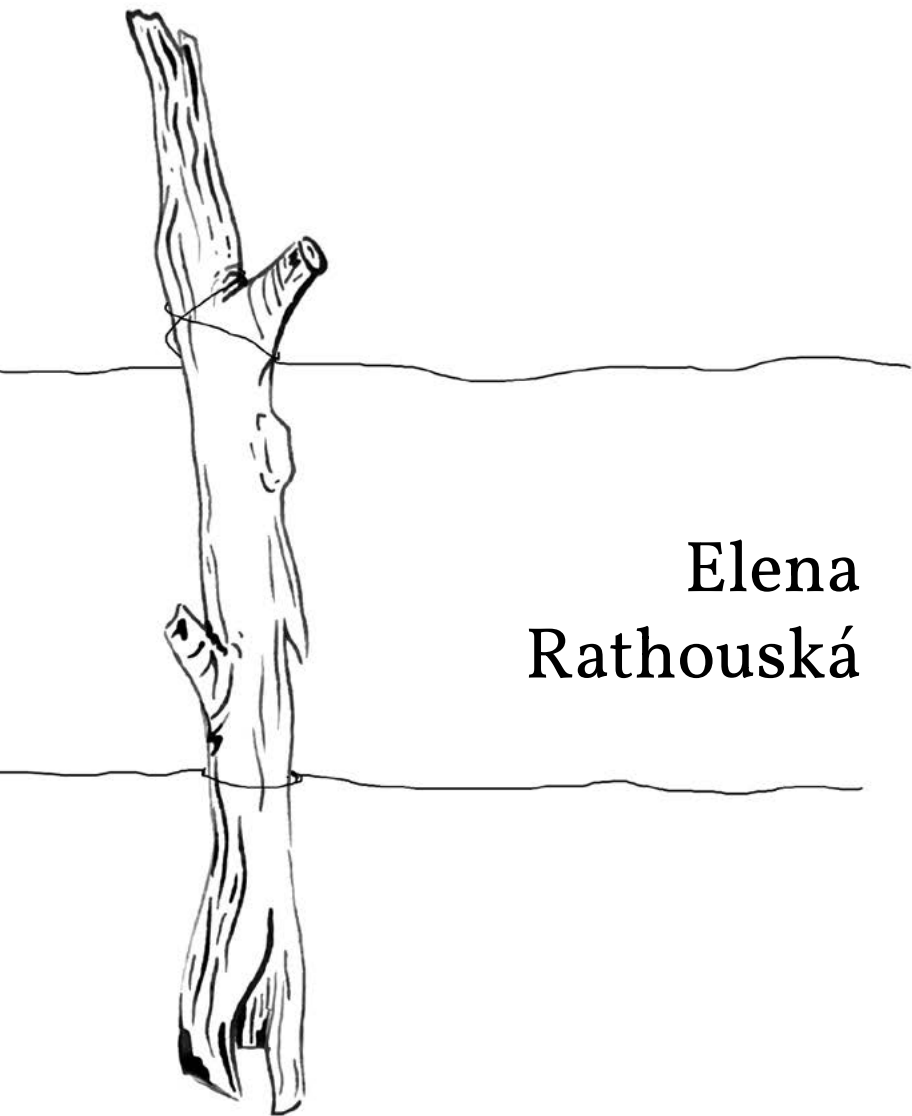

ALBATROS MEDIA

Elena Rathouská

Monotónnost bytí

● ■ pointa

2024

Elena
Rathouská

Monotónnost bytí

Tuto knihu bych ráda věnovala svému
pobytu na irském venkově, který
mě tolik očaroval.

Napsala © Elena Rathouská, 2024
Ilustrovala © Elena Rathouská, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-392-9
ISBN e-knihy 978-80-7691-553-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7691-554-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7691-550-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Předmluva

Ty, kdož toto čteš, zpomal. Čti pomalu, každé slovo klidně dvakrát, třikrát, čtyřikrát, až ti nakonec přestane dávat smysl. Dovol si na chvíli zpomalit čas. Náš svět je už tak dost rychlý, dovol si tedy na chvíli, jen na okamžik, zpomalit. Zjisti, jaké to je být pomalý. Rozjímej nad myšlenkami, které k tobě přijdou, kterých by sis ani nevšimnul, kdybys četl rychleji. Proto tě, čtenáři, nabádám a prosím, abys četl pomalu, neboť každé slovo v této knize je mým poselstvím pro tebe. Ptej se sám sebe a neboj se sám sobě odpovědět. Dovol si procítit každou myšlenku, každou emoci, která si tě najde, až tuto knihu budeš číst. Třeba to budou právě tvé vlastní odpovědi, jež tě zavedou tam, kam nikoho jiného, kdo se s tímto příběhem seznámil. Protože ty sám jsi vlastním příběhem této knihy.

Kapitola první

Stejně jako každý jiný den, i dnes vyšlo slunce. A stejně jako každý den, i dnes stojím na stejné pastvině. Je tomu už spoustu let, co se můj život stal monotónním. Ráno vyjde slunce, rosa, která s úsvitem spadla, začne pod slunečními paprsky postupně vyprchávat, ptáci začnou štěbetat a přelétávat z jednoho trnitého keře na druhý, a já? Já udělám další tři velmi namáhavé kroky a pokračuji v oždibování trávy právě tam, kde jsem včera vynechal. Celé dny trávím na jedné a té samé pastvině.

SÁM.

Jedinou utěšitelnou společností mi tu je pták, který mi párkrát za den vyplňuje nevyužitý čas. Je asi střední velikosti, jeho peří, často větrem rozvířené, je ebenově černé barvy s občasnými popelavě šedými pírkami, jako kdyby zatoulanými a různě rozestými po jeho těle. Oči má malé, černé, kulaté a lesklé, jakoby se nepřetržitě chystal rozbrečet. Prolétává nad mým výběhem připomínaje strážného, který se vydá, kam a kdy se mu zlíbí. Právě nyní usedl na jeden z dřevěných kúlů tvořících obvod mého zeleného vězení. Zírá na mě. Dělá to často. Mám pocit, jakoby na mě mluvil, ale nemám to štěstí mu rozumět, a tak si mohu jen představovat, co by mi asi tak chtěl nyní říct. Co mi však skutečně touží sdělit, to ví jen on sám.

* * *

Ty, kdož tu stojíš přede mnou, víš? Vnímáš? Rozumíš? Asi ne. Kdyby ano, už dávno bys odešel, jak jsem ti radil. Už dávno by ses probral ze svého šílenství. Ale ty ne. Ty neposloucháš. Ty nerozumíš.

Jak snadné by bylo ukončit mučení tvého jednotvárného ničeho. Ani žití, ani bytí. Cožpak nemáš rozum? Cožpak nemáš odvahu? Cožpak nevidíš?

Monotónnost tvého bytí dusí mou duši. Jaká opovážlivost, ubližovat mi tak. Jaká troufalost, ničit mě takto každý den. Proč myslíš, že tu jsem? Proč myslíš, že sám omezují své bytí? Z přátelství? Ne! Troufalče. Jen jsem nikdy neviděl něco tak zoufalého, jako jsi ty. Něco tak beznadějného. Nezůstal jsem ani z lítosti, na to mi na tobě málo záleží. Zůstal jsem ze zvědavosti, jak tvé monotónní utrpení skončí.

Podívej se na sebe. Na tom stejném místě. Na tom stejném dešti. Na tom stejném slunci. Každý den. Zoufalče.

Co ale já? Stejně místo, slunce i déšť. Tys byl k monotónnosti přinucen, já si ji ovšem zvolil dobrovolně, i když nevědomky. Jsme proto stejnými zoufalci? Nebo jsem snad zoufalcem ještě větším? No tak pověz. Řekni mi konečně něco.

Nic neřekneš. Nic neodpovíš. Tak jako vždy.

Mlčky jeden na druhého hledě.

* * *